

נטיב בסידרה "בראשית"

נטיב עם מרסל מרסו (1964)

נטיב (1962)

הקומוניקציה הכי טובה שלי היא עם ילדים עד גיל 16.

טחנות הרוח שלי מצאויות עד להחריד!

למה שאנשים יאהבו אותי?

לחה כשחקן, כפימאי, כמורה. הניהול מפריע לי למצות את עצמי בתחומים אלה. מעת לעת אני משחק בסרטים, אבל רק בתפקידים קטנים. אין לי זמן. לפעמים אני גונב מעצמי רבע שעה, באוסף של מפות עתיקות של ארץ ישראל ואוסף של ספרים עתיקים, המתארים את נופי הארץ. מכיוון שאין באפשרותי לרכוש יצירות מקוריות, הצלחתי להגיע לאוסף של גרפיקה עתיקה מן המאות ה-16, ה-17 וה-18. וכאן נפגשו שתי אהבותיי: יצירות אמנותיות וארץ ישראל.

חדרים. במקום אחד קיבלתי פתק מה' שרת, 'עליך לפנות את המקום' נשארתי. המישרד בביתי. המחסן ברמת-גן. אין אולם להצגות. ההצגות מתקיימות באולמות שונים בכל הארץ. עבודות שוטפות נעשות על-ידי תלמידים ומורים בהתנדבות, מלבד רואה-החשבון. וכל זה למה? היעדר טוטאלי של קריטריונים מצד מישרד-החינוך. ההקדצה שלנו לשנה היא 46 אלף דולר. ידוע לי שכשנים קודמות היתה ההקצה

סיפוק מלא. הרמה הטכנית של השחקנים בשנות ה-60' היתה ירודה יחסית. ואו הגעתי למסקנה שכדי ליצור תיאטרון שיהיה לרוחי, אני חייב להנגיד דור חדש של שחקנים. פגשתי בארץ את הרווי גרסמן, תלמיד של דקרו, שבא ללמד תיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. החלטנו ליצור יחד קבוצה, והקמנו ב-'63 את הסטודיו למישחק ולפנטומימה. אחרי שלושה שבועות הארווי נע' לם. מכיוון שלא יכולתי לחלק את

שימוש בכל האלמנטים התיאטראליים. התחלתי לביים במיסגרות לא מיקצור עיות, והחלטתי להשתלם כפימאי. נסעתי ללונדון ללמוד בימיו בגילד-הול. חזרתי לארץ מלא רעיונות. פניתי להבימה ואהרון מסקין אמר: 'טוב, תהיה אצלנו'. היגשתי הצעות למחזות, עם סיפרי בימיו. הם עדיין מונחים שם, אם לא זרקו אותם. למה קיבלו אותי, אם כן? היום, בדיעבד, אני חושב שהם העדיפו להחזיק אצלם מישהו שלמד בלונדון

יום אחד היא שאלה אותי: 'ראית את ילדי גן-העדן?' עניתי בחיוב, ואז אמרה שאטיין דקרו, האישי שבאים את הפנטומימה בסרט, וגם שיחק בו, בא לאמסטרדם כדי לקיים סדנה למשך חודש ימים. היא הציעה לי להשתתף בסדנה.

אני חייב לחזור, החופשה מהצבא נסתיימה — אמרתי. אך מכיוון שהייתה היהודית בהולנד רצתה שאשאר שם, כדי לפאר את הכינוסים והאסיפות של האירגונים היהודיים במדי קציין צה"ל שלי, ובכובע הניטל-מאכער שהחזיקתי בידי ככל אסיפה, פנתה הקהילה לנספח הצבאי של צה"ל בפאריס, והשיגו אצלו הארכת חופשה. שוכנעתי שאני חייב להמשיך ללמוד אצל דקרו. גיליתי בו עולמות חדשים, שלא ידעתי על קיומם. נסעתי אחריו לפאריס. למדתי אצלו שנה וחצי וגם צורפתי ללהקה שלו. הייתי אז בן 23.

לכסוף נאלצתי לעזוב את הקבוצה, כי הוריי עלו לארץ, ורציתי להיות במחיצתם בזמן קליטתם. אך הקשר שלי עם דקרו לא נותק עד היום הזה. כשחזרתי לארץ רציתי להיקלט בתיאטרון, אבל גיליתי שאני משותק. כהבימה למדתי מה זאת מילה, אצל דקרו — מה זה גוף. לא הייתי מסוגל לחבר את השניים, ולא קיבלתי שום הצעה, אם כי כל הדלתות נפתחו לפניי, כי חזרתי עם ההילה של דקרו.

אספתי סביבי קבוצה של צעירים והתחלתי לעבוד איתם. ביניהם היו נפתלי ביין המנוח, אורי זוהר, יוסי גרבר, שימעון לכיארי. אני לא יודע מה הם למדו אצלי, אבל אני למדתי אצלם המון.

העבודה בקבוצה הזאת העמידה אר תי על הרגליים מבחינת הכיוון, והי

"אני לא נחמד ולא משתדל להיות נחמד, אז למה שהם יאהבו אותי?"

בה של מישרד-החינוך לבית-צבאי בית-ספר לדראמה, פי עשר מזו של הסטודיו. מישרד-החינוך מקציב סכום מים קבועים להכשרת שחקנים, והי שכל הישר אומר שהוא תומך במוסדות כמותה מידה שהם תורמים להשגת המטרות האלה. לפי עדות אנשי-תיאטרון, רון, הסטודיו הוא היום הספק העיקרי של עתודת שחקנים. למעלה מ-50%.

ניסיון לפנות ולזבולון המר, אבל הוא לא עסק בתרבות ואמנות. עם התמנות של יצחק נבון לתפקיד האמנותי שייפי מירי את כינור דוד, בזכות הצגת התיאטרון הטובה ביותר לשנת '85 — הפקת בית-הספר כולם היו בניי חוץ מנעמי.

אז מה תעשה אם המאבק יסתיים יום אחד? אני מאמין שאני יכול לפעול בהצ'ה

ההוראה לשני תחומים, נעלם גם השם פנטומימה, ונשאר הסטודיו למישחק.

כעבור שנתיים הפכנו לגוף ציבורי. הסטודיו נרשם כאגודה עותומנית. קמה ועדה ציבורית, והקצבה שנתית ממישרד-החינוך. מאז אני מנהל מאבק עם מנהלי האגף לתרבות ואמנות של מישרד-החינוך.

למה מאבק? פעם הייתי שומע ממישרד-החינוך, שאיש לא ביקש ממני להקים בית-ספר. עכשיו הם לא מעזים לומר זאת. גם איש לא ביקש מנחום צמח להקים את הבימה, או מיוסף מילוא להקים את הקאמרי.

מה בעצם הבעיה? בית-הספר עובד בתנאים לא-נורמליים. אנחנו מפוצלים, התלמידים לומים רים במקומות שונים, ומרוחקים זה מזה: פה אולם התעמלות, שם כמה

ובפאריס, ומוטב שלא יילך להקאמרי או לאהל.

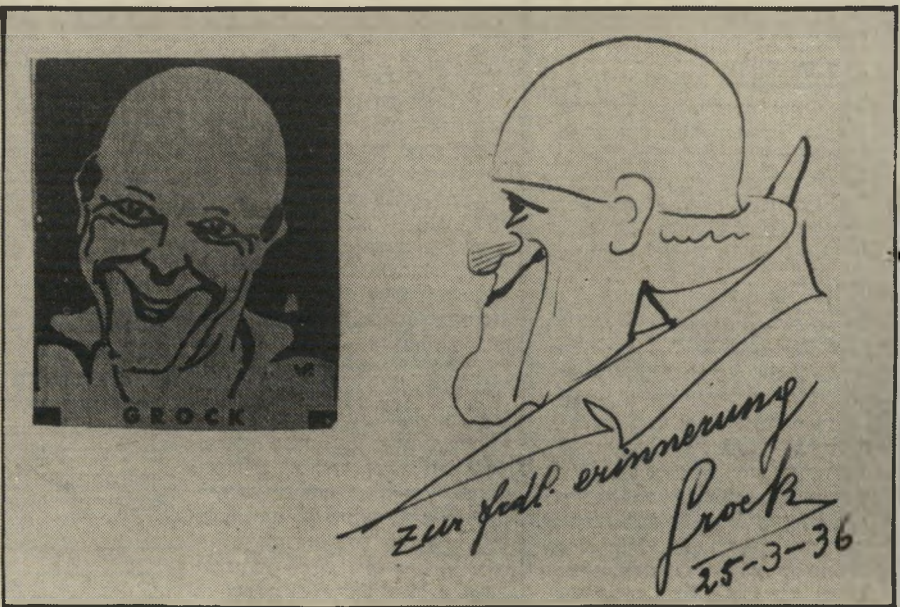
פגישה של שתי אהבות

ייתי מתוסבל ואו הציעו לי לנהל את בית-הספר של הבימה. קיבלתי את ההצעה בשימחה. הייתי בן 30. למדתי שם איך לא מנהלים בית-ספר לדראמה, ועזבתי. התחלתי לביים, בעיקר מחזות ישראליים וניסיוניים, במיסגרות שונות וגם ברדיו.

וכשהחלו לדבר על הקמת טלוויזיה, סירבתי. רציתי בעבודה חלקית, שתאפשר את המשך עבודתי בתיאטרון. בימתי כמה הצגות באהל, בתיאטרון האינטימי, ובעוד תיאטרונים. זו היתה אומנם תקופה פוריה בכימיו, אבל לא היתה לי הרגשה של

קבלת "כינור דוד" מידי השר נבון על מה?

בירכת הליצן גרוק למו בעצם!